

Bijlage
Wetstoepassing
& Jurisprudentie

Pensioen- en Uitkeringsraad

Jaarverslag 2013

Inhoud

Woord vooraf

1	De wetstoepassing	4
1.1	De Pensioen- en Uitkeringsraad	4
1.2	Ontwikkelingen Wetten bp, Wuv, Wubo en Tvp	5
2	Jurisprudentie Centrale Raad van Beroep	11
2.1.	Jurisprudentie Wetten bp	11
2.2	Jurisprudentie Wuv	14
2.3	Jurisprudentie Wubo	21

Woord vooraf

In de 'Bijlage Wetstoepassing en Jurisprudentie' behorend bij het Jaarverslag 2013 van de Pensioen- en Uitkeringsraad, worden beslissingen op het beleidsterrein van de wetten voor verzetsdeelnemers en oorlogsgetroffenen en uitspraken van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) op dit gebied gepresenteerd.

In hoofdstuk 1 worden de belangrijkste ontwikkelingen in het beleid van de Wetten buitengewoon pensioen 1940-1945 (Wetten bp), de Wet uitkeringen vervolgingsslachtoffers 1940-1945 (Wuv), de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers 1940-1945 (Wubo) en de Tijdelijke vergoedingsregeling psychotherapie (Tvp) belicht.

In hoofdstuk 2 worden de meeste relevante uitspraken van de CRvB voor de toepassing van de wetten voor verzetsdeelnemers en oorlogsgetroffenen samengevat. Tevens wordt per wet aangegeven in hoeveel zaken de CRvB een uitspraak heeft gedaan, hoeveel zaken gegrond, ongegrond of niet ontvankelijk zijn verklaard en wat de uitspraak was in een aantal concrete zaken.

In 2013 zijn er ook een aantal tussenuitspraken gedaan. Op 1 januari 2010 is de Wet bestuurlijke lus Algemene wet bestuursrecht in werking getreden. Op grond van deze wet kan de bestuursrechter het bestuursorgaan de gelegenheid geven een gebrek in de besluitvorming te herstellen in plaats van dit besluit meteen te vernietigen. Tussenuitspraken worden uiteindelijk gevolgd door einduitspraken waarbij rekening wordt gehouden met de wijze waarop het bestuursorgaan het gebrek heeft hersteld.

Met ingang van 1 januari 2013 zijn ook de geschillen over besluiten ingevolge de Tvp in eerste en enige aanleg onder de rechtsmacht van de CRvB gebracht. Er zijn echter in 2013 in het kader van de Tvp geen uitspraken gedaan.

Voor de overige informatie over de werkzaamheden van de Pensioen- en Uitkeringsraad wordt verwezen naar het Jaarverslag 2013.

Pensioen- en Uitkeringsraad, maart 2014

1. Wetstoepassing

1.1. De Pensioen- en Uitkeringsraad

Per 1 januari 2011 is de Wet uitvoering wetten voor verzetsdeelnemers en oorlogsgetroffenen (Wuvo) in werking getreden. De Raadskamers Wetten bp, Wuv en Wubo zijn per 1 januari 2011 opgegaan in de Pensioen- en Uitkeringsraad. Tot de taken van de Pensioen- en Uitkeringsraad behoren vanaf 1 januari 2011 de vaststelling van de beleidsregels voor de wetten voor verzetsdeelnemers en oorlogsgetroffenen en het beslissen op aanvragen van nieuwe cliënten.

De Sociale Verzekeringsbank draagt vanaf 1 januari 2011 de zorg voor de cliënten die reeds een financiële aanspraak aan de wetten ontlenen. Bij aanvragen waar de Sociale Verzekeringsbank niet op grond van de beleidsregels van de Pensioen- en Uitkeringsraad kan beslissen of van deze beleidsregels moet worden afgeweken, vraagt de Sociale Verzekeringsbank advies aan de Pensioen- en Uitkeringsraad.

1.2. Ontwikkelingen Wetten bp, Wuv, Wubo en Tvp

Ongeboren vrucht (Wbp)

In de uitspraak van 1 juli 2010, 08/5453 BPW (Jaarverslag 2010), overweegt de CRvB dat de stelling dat de invloed van prenatale stress niet algemeen medisch aanvaard is, niet langer houdbaar is gelet op de wetenschappelijke literatuur op dit terrein.

Uit verschillende recente onderzoeken blijkt dat de stress die de moeder ondervindt mogelijk een risicofactor is voor het ontwikkelen van psychopathologie bij de pasgeborene.

Echter, voor de aanname dat stress een directe oorzaak is voor thans – soms lang na de oorlog – geconstateerde psychopathologie zijn op basis van de huidige medisch wetenschappelijke inzichten (nog) geen bewijzen voorhanden. Dit geldt eveneens voor lichamelijke klachten bij het kind ten gevolge van stress bij de moeder.

De Raad ziet derhalve geen aanleiding tot wijziging van de causaliteitsbeoordeling in het kader van de Wbp ten aanzien van aanvragers die stellen lichamelijke of psychische gevolgen te hebben overgehouden van de periode dat hun moeder zwanger van hen was.

Roepia-grondslag (art. 8 Wuv)

In de uitspraak van 20 december 2012, 10/4054 Wuv (Jaarverslag 2012), heeft de CRvB geoordeeld dat bij de vaststelling van de grondslag voor een periodieke uitkering het artikel van de Wuv waarin de roepia-grondslag wordt geregeld buiten toepassing moet worden gelaten, omdat die grondslag een niet te rechtvaardigen onderscheid maakt op grond van nationale afkomst in de zin van artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (IVBPR).

Naar aanleiding van deze uitspraak heeft de Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS) besloten de wet te wijzigen en de aparte roepia-grondslag te laten vervallen, zodat voor alle uitkeringsgerechtigden zal worden uitgegaan van de euro-grondslag. Hiermee wordt niet langer een onderscheid gemaakt tussen uitkeringsgerechtigden die vervolgd zijn in het voormalige Nederlands-Indië en ten tijde van de aanvraag in Indonesië gevestigd zijn en uitkeringsgerechtigden die elders wonen.

De Staatssecretaris heeft de SVB op 28 augustus 2013 verzocht vooruitlopend op de afronding van het formele wetgevingsproject te handelen als ware artikel 8, derde lid, onder b, van de Wuv reeds geschrapt. De SVB heeft daarop de periodieke uitkeringen van cliënten in Indonesië met een roepia-grondslag omgezet in een euro-grondslag.

Ten behoeve van de behandeling en uitvoering van deze beschikkingen heeft de Raad de volgende regels vastgesteld:

- Bij cliënten met een minimumgrondslag in roepia's is de grondslag definitief omgezet naar een minimumgrondslag in euro's. Indien deze grondslag op een beroep of bedrijf was gebaseerd, dan wordt in de beschikking een vergelijkbaar beroep of bedrijf in Nederland genoemd.

- Bij cliënten met een hogere grondslag dan het minimum, waarbij de grondslag was vastgesteld op een peiljaar waarin men was aangewezen op inkomsten uit beroep of bedrijf, is na een onderzoek de grondslag gebaseerd op artikel 8, derde lid, onder a, van de Wuv. Dit betekent dat de grondslag is afgeleid van het inkomen op basis van het meest vergelijkbare beroep of bedrijf in Nederland.
- Met de (hogere) nabetaling in euro's worden eventueel bestaande schulden in roepia's verrekend.
- De ingangsdatum van de omzettingen is 1 december 2012.
- Herzieningsverzoeken waarin om een verdergaande terugwerkende kracht dan 1 december 2012 wordt gevraagd, worden afgewezen op grond van de leer van de formele rechtskracht van beschikkingen.
- Slechts ten aanzien van aanvragen die ten tijde van de uitspraak van 20 december 2012 nog in behandeling waren, wordt bij een positieve beslissing op een periodieke uitkering een eerdere ingangsdatum dan 1 december 2012 gehanteerd.
- Bij cliënten met een toekenning van een artikel 21-voorziening wordt de draagkracht opnieuw vastgesteld. In het draagkrachtbesluit Wuv wordt verwezen naar de roepia-grondslag. Het draagkrachtbesluit dient eveneens per 1 december 2012 aangepast te worden. Met het anticiperen op de wijziging van artikel 8, derde lid, van de Wuv wordt ook ten aanzien van het draagkrachtbesluit Wuv op aanpassing geanticipeerd.

Voorzieningen Indonesië (Wuv en Wubo)

Naar aanleiding van het besluit van de Staatssecretaris van VWS om de roepia-grondslag in de Wuv te laten vervallen, is het voorzieningenbeleid ten aanzien van cliënten woonachtig in Indonesië geëvalueerd.

De Raad heeft in dit kader de volgende beslissingen genomen:

- *Huishoudelijke hulp*

De beoordeling van de huishoudelijke hulp in Indonesië is gelijk aan de beoordeling van het eerste dagdeel huishoudelijke hulp in de rest van de wereld. Als er sprake is van causale ziekten of gebreken c.q. causale blijvende invaliditeit kan de voorziening worden toegekend. Voor huishoudelijke hulp worden afzonderlijke normbedragen per land gehanteerd. Het normbedrag in roepia's is afgeleid van het bedrag waarvoor een huishoudelijke hulp in Indonesië kan worden ingehuurd. Specifieke omstandigheid in Indonesië is dat gebruikelijk is een fulltime huishoudelijke hulp in te huren. De op Indonesië afgestemde praktijk wordt gehandhaafd.

Wel wordt in het kader van de praktische uitvoering de voorziening nu gelijkgeschakeld met de uitbetaling van huishoudelijke hulp in andere landen. Het normbedrag luidt dan weliswaar in lokale valuta, maar de uitbetaling is in euro's, waarbij de koers ieder kwartaal wordt bijgesteld. De indexering is dan – net als in andere landen buiten Nederland – volgens het Nederlandse minimumloon. Mocht na een bepaalde periode blijken dat de lokale prijsontwikkelingen daartoe aanleiding geven, dan wordt er een onderzoek ingesteld om te kijken of het normbedrag dient te worden bijgesteld.

- *Vergoeding sociaal vervoer*

Voor de vergoeding voor sociaal vervoer bestonden voor Indonesië afzonderlijke normbedragen in roepia's. Voor Nederland en de rest van de wereld wordt een ander normbedrag gehanteerd. De Raad heeft besloten ook voor cliënten woonachtig in Indonesië de Nederlandse normering te hanteren. Dit betekent een verhoging van het maandelijkse bedrag. Deze verhoging werkt terug tot 1 december 2012.

- *Tegemoetkoming sociale contacten (Wuv)*

Alleen op grond van de Wuv werd in Indonesië de tegemoetkoming sociale contacten toegekend. Deze voorziening is vergelijkbaar met de tegemoetkoming deelname aan het maatschappelijk verkeer (DMV). Ook voor de tegemoetkoming sociale contacten gold echter een afwijkend normbedrag in roepia's.

De Raad heeft besloten deze uitzondering voor Indonesië te laten vervallen en net als in alle overige landen in de wereld de Nederlandse norm van toepassing te verklaren. In plaats van de tegemoetkoming sociale contacten wordt ook in Indonesië de tegemoetkoming DMV toegekend op basis van het (hogere) normbedrag in euro's. Deze toekenning werkt terug tot 1 december 2012.

- *Overige specifiek op Indonesië gerichte voorzieningen*

Door de voormalige Raadskamer Wuv zijn in het verleden voorzieningen als een zittoilet, bed, gasstel, elektrische waterpomp en pijet massage in het leven geroepen, omdat werd geconstateerd dat de financiële situatie van de cliënten in Indonesië met een roepia-grondslag zodanig was dat dit soort elementaire levensvoorzieningen niet konden worden bekostigd. Door de wetwijziging in het kader van de Wuv komt de financiële situatie van alle cliënten in Indonesië op hetzelfde niveau als die van cliënten in andere landen. De gericht voor Indonesië ontwikkelde voorzieningen zullen om die reden komen te vervallen. De kosten kunnen ook in Indonesië voor personen met een inkomen op het niveau van de nieuwe euro-grondslag als algemeen gebruikelijke kosten worden gezien en niet meer als bijzonder of extra.

De Raad heeft besloten de beleidsregels 'Voorzieningen Indonesië' te laten vervallen.

Elektrische fiets

Uit onderzoek is gebleken dat de elektrische fiets tegenwoordig in alle lagen van de bevolking en in de meeste leeftijdsklassen wordt aangeschaft. Zeker voor ouderen maar ook voor andere leeftijdscategorieën is de elektrische fiets een gangbaar vervoermiddel en als algemeen gebruikelijk te beschouwen. De Raad heeft dan ook besloten dat een vergoeding voor de aanschaf van deze voorziening niet kan worden verleend. Dit neemt niet weg dat wanneer op causaal medische gronden aanpassingen aan een (elektrische) fiets nodig mochten zijn, hiervoor wel een voorziening kan worden toegekend.

Loophulpmiddelen

Loophulpmiddelen zoals een rollator, stok of looprek behoren met ingang van 1 januari 2013 niet meer tot het basispakket van de zorgverzekering. Een loophulpmiddel kan echter nodig zijn om zelfstandig te kunnen blijven lopen.

De Raad heeft derhalve besloten dat een eenvoudig loophulpmiddel kan worden toegekend in verband met causale lichamelijke beperkingen. Ook de onderhoudskosten komen voor vergoeding in aanmerking. De minimale gebruiksduur van een loophulpmiddel wordt gesteld op 5 jaar. Er wordt slechts één hulpmiddel tegelijk toegekend.

Beleid voorzieningen tot € 150,-

In de beleidsregels 'Hulpmiddelen algemeen' is geregeld dat een hulpmiddel, waarvoor geen specifieke beleidsregel is opgesteld, tot ten hoogste een bedrag van € 150,- kan worden toegekend als er voor de betreffende voorziening een medische noodzaak is op grond van een causale aandoening. Voor voorzieningen die niet aan deze omschrijving voor hulpmiddel voldoen dient de SVB advies te vragen aan de Raad.

De Raad heeft besloten dat ook overige voorzieningen tot € 150,- zonder voorlegging aan de Raad kunnen worden toegekend indien voldaan wordt aan de volgende voorwaarden:

- Er is een medische noodzaak aanwezig op grond van een causale aandoening.
- De kosten zijn niet hoger dan € 150,- op jaarbasis.
- De voorziening is adequaat en proportioneel en niet als algemeen gebruikelijk te beschouwen.

Beleid bij negatief medisch advies

Indien een voorziening wordt aangevraagd waarvoor geen aparte beleidsregel is opgesteld, dient de SVB advies te vragen aan de Raad. Ook als er in dit verband door de geneeskundig adviseur een negatief medisch advies is afgegeven, moet de aanvraag voor advies worden voorgelegd. In de praktijk is gebleken dat bespreking van deze negatieve medische adviezen in de Raad over het algemeen geen toegevoegde waarde heeft en ook weinig efficiënt is. De Raad heeft dan ook besloten dat een aanvraag zonder voorlegging voor advies door de SVB kan worden afgewezen indien in het medisch advies door de geneeskundig adviseur wordt overwogen dat de gevraagde voorziening niet in verband staat met de causale aandoening(en) van de aanvrager, tenzij er bij de SVB twijfel bestaat of op deze regel een uitzondering moet worden gemaakt.

Beleid ingangsdatum nieuwe vaststelling

Met ingang van 1 januari 2009 is het systeem van jaarlijks terugkerende voorlopige en definitieve vaststellingen vervallen. In plaats daarvan vindt alleen een nieuwe vaststelling plaats bij bepaalde levensgebeurtenissen. Om zoveel mogelijk te voorkomen dat een gebeurtenis leidt tot nieuwe vaststellingen in meerdere opeenvolgende maanden heeft de Raad, in aanvulling op het eerder vastgestelde en in het jaarverslag 2009 gepubliceerde beleid, het volgende besloten:

- Wijzigingen in burgerlijke staat en leefsituatie leiden tot een nieuwe vaststelling met ingang van de maand die volgt op de maand waarin de wijziging heeft plaatsgevonden. In aanvulling daarop vindt een nieuwe vaststelling plaats over de maand waarin de wijziging zich heeft voorgedaan als dat voor de betrokkene gunstig is.

- Het overlijden van de (huwelijks)partner leidt bij een periodieke uitkering op grond van de Wuv of een periodieke uitkering of garantie-uitkering op grond van de Wubo tot een nieuwe vaststelling met ingang van de eerste dag van de tweede maand na de maand waarin het overlijden heeft plaatsgevonden, als er op de datum van het overlijden recht bestond op het hoge uitkeringspercentage voor een gehuwde.

Terug- en invordering bij ambtshalve nieuwe vaststelling

In het kader van de uitvoering van de wetten van verzetsdeelnemers en oorlogsgetroffenen is het onderwerp 'Terug- en invordering' geactualiseerd.

Met betrekking tot de bedragen is de belangrijkste wijziging het grensbedrag voor aangifte bij opzet of grove nalatigheid. Hierbij is het grensbedrag, waarbij onderzocht wordt of er aangifte zal worden gedaan, verhoogd tot het bedrag dat hiervoor ook door de SVB in het kader van de AOW wordt gehanteerd. Daarbij zal in dit soort gevallen gebruik kunnen worden gemaakt van de expertise van de afdeling Bijzonder Onderzoek van de SVB. Het bedrag waarbij wordt onderzocht of de landsadvocaat wordt ingeschakeld, is verhoogd wegens het met het verstrijken van de tijd verhoogde bedrag aan advocaatkosten.

Verder is beleidsmatig vastgelegd dat er bij een – ambtshalve – nieuwe vaststelling buiten de in de wetten voor verzetsdeelnemers en oorlogsgetroffenen geregelde termijn van 13 weken geen terugvorderingsgrond is voor een eventueel uit de vaststelling voortvloeiend te veel uitgekeerd bedrag.

Afzien van invordering

Onder afzien van invordering wordt verstaan dat een teveelbetaling die gelet op de wettelijke bepalingen voor verrekening of terugvordering in aanmerking komt, niet daadwerkelijk wordt ingevorderd. Dit wordt ook buiteninvorderingstelling genoemd. Een bijzondere vorm hiervan wordt wel kwijtschelding genoemd. Het onderwerp buiteninvorderingstelling is geactualiseerd. Buiteninvorderingstelling vindt plaats als de vordering als feitelijk oninbaar wordt beschouwd. Dit kan het geval zijn als:

- gerechtelijke invordering niet mogelijk is;
- als de teveelbetaling te gering is (de kosten zijn hoger dan de baten);
- als de vordering overgaat naar de erven voor zover de nalatenschap niet toereikend is of de nalatenschap beneficiair is aanvaard.

Kwijtschelding (een bijzondere wijze van afzien van invordering) kon eerder op aanvraag plaatsvinden op grond van beoordeling van het netto besteedbaar inkomen. Verder speelde een rol of er sprake was van betalingsonmacht door eigen toedoen, vermogen en/of andere schuldeisers of schuldsanering.

Hiervoor is in de plaats gekomen dat wordt afgezien van verdere invordering als in ieder geval aan de algemene voorwaarde is voldaan dat de verrekenings- dan wel terugbetalingsregeling is vastgesteld op basis van de volledige aflossingscapaciteit (dit is het netto inkomen minus de beslagvrije voet). Daarnaast geldt als algemene voorwaarde dat als er sprake is van vermogen, dit moet aangewend voor verrekening. Verdere voorwaarden zijn:

- na 3 jaar wordt afgezien van invordering als het inkomen gedurende drie jaar de beslagvrije voet niet te boven is gegaan en gedurende drie jaar volledig aan de betalingsverplichtingen is voldaan. Daarnaast kon het restant niet uit het vermogen per datum vaststellingscapaciteit worden betaald;
- na 5 jaar wordt afgezien van invordering als gedurende vijf jaar volledig aan de betalingsverplichtingen op basis van de volledige aflossingscapaciteit is voldaan; of als ten minste 50% van de restsom in één keer is afgelost en wordt geoordeeld dat de terugvordering voor het overige niet (meer) zal kunnen worden geëffectueerd.

Als de vordering is ontstaan door opzet of grove nalatigheid gelden andere regels,

na 10 jaar wordt van invordering afgezien als:

- gedurende tien jaar volledig aan de betalingsverplichtingen is voldaan; of
- de cliënt ten minste 50% van de restsom in één keer aflost en wordt geoordeeld dat de terugvordering verder niet langer geëffectueerd zal kunnen worden.

Tot slot geldt voor bedragen tot € 5.000,- dat bij een voorstel van een derde om een deel van de terugvordering te betalen in overweging wordt genomen of onder voorwaarden van verdere invordering kan worden afgezien.

Psychoanalyse in de Tvp

De Raad heeft in het kader van de Tijdelijke vergoedingsregeling psychotherapie na-oorlogse generatie (Tvp) besloten geen vergoeding toe te kennen voor klassieke psychoanalyse met een behandelrequentie van meer dan twee keer per week.

De toekenningen op grond van de Tvp zijn niet voor onbepaalde tijd. Sinds eind 2009 geldt de toekenning voor een diagnose-behandelcombinatie (DBC) voor een periode van maximaal één jaar. In de praktijk is gebleken dat er nauwelijks overgangsgevallen zijn. De Raad heeft om die reden geen overgangsbeleid vastgesteld. In individuele gevallen is een afwijkende beslissing mogelijk indien daar bijzondere redenen voor zijn.

Psychoanalytische psychotherapie met een frequentie van ten hoogste twee behandelingen per week valt wel onder de voorziening psychotherapie.

2. Jurisprudentie Centrale Raad van Beroep

2.1 Jurisprudentie Wetten bp

De Centrale Raad van Beroep heeft in 2012 in 8 zaken uitspraken gedaan over besluiten ingevolge de Wetten buitengewoon pensioen. Deze rechter verklaarde 6 beroepen ongegrond, 1 beroep niet-ontvankelijk en 1 beroep gegrond, waarbij de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand zijn gelaten.

In de zaken waarin de aanvraag vóór 1 januari 2011 was ingediend, heeft de Centrale Raad van Beroep in de uitspraken aangegeven dat de gedingen aanvankelijk werden gevoerd door de Raadskamer Wetten bp van de Pensioen- en Uitkeringsraad, maar in verband met een wijziging van taken, zoals neergelegd in de Wet uitvoering wetten voor verzetsdeelnemers en oorlogsgetroffenen (Wet van 15 april 2010, Stb. 2010,182), zijn voortgezet door de Pensioen- en Uitkeringsraad als bedoeld in die wet of door de Raad van Bestuur van de Sociale Verzekeringsbank.

Hieronder volgen de uitspraken die voor de toepassing van de Wbp van bijzonder belang zijn.

CRvB d.d. 24-01-2013, 10/4131 BPW, ongegrond

Geen verzetsactiviteiten (art. 1)

Aan de aanvraag van betrokkene is ten grondslag gelegd dat hij heeft behoord tot de ondergrondse organisatie het Geheime Leger, die actief was in Neerpelt, België. Als zodanig is hij betrokken geweest bij verzetsactiviteiten. Daarvoor werd hij door de Duitsers gezocht en om die reden heeft hij moeten onderduiken. Uit het rapport van de Stichting 1940-1945 komt naar voren dat betrokkene zich heeft onttrokken aan gedwongen tewerkstelling en geregistreerd stond als werkweigeraar. Dat was de reden waarom hij werd gezocht en heeft moeten onderduiken. Van verzetsactiviteiten in de zin van de Wbp is de Stichting niet gebleken. De CRvB is van oordeel dat het onderzoek van de Stichting voldoende zorgvuldig is geweest. De inhoud van het rapport is in overeenstemming met hetgeen betrokkene zelf in 1985 en 1986 heeft verklaard in het kader van een aanvraag op grond van de Wet uitkeringen vervolgingslachtoffers 1940-1945 (Wuv). Het overgelegde krantenartikel uit 1995 wijst niet op verzetsactiviteiten van betrokkene. Hetzelfde geldt voor het overgelegde opstel ter nagedachtenis aan een broer van betrokkene. Een lidmaatschap van het Geheime Leger wordt in die stukken wel genoemd, maar daarbij gaat het duidelijk niet om betrokkene. Ook wordt melding gemaakt van de arrestatie van een andere broer, maar daarvan was betrokkene slechts getuige omdat hij "die nacht toevallig [sliep] in het huis van zijn broer en hoorde wat er gebeurde". Dat betrokkene zelf wegens verzetsactiviteiten werd gezocht, kan hieruit niet worden afgeleid. Ten slotte kan er niet aan worden voorbijgezien dat betrokkene in april 2008, ten overstaan van de rapportrice van de Stichting, op vragen naar zijn verzetsdaden heeft geantwoord: "Maar nee, onderduiker". Weliswaar verkeerde hij toen reeds in een geestelijke schemertoestand, maar in samenhang met zijn verklaringen uit 1985 en 1986 onderstrepen deze woorden toch dat hij zich niet als deelnemer aan het verzet maar als ondergedoken werkweigeraar beschouwde. Onttrekking aan tewerkstelling levert op zichzelf geen verzet in de zin van de Wbp op.

CRvB d.d. 29-08-2013, 12/1352 BPW, gegrond, rechtsgevolgen in stand

Pensioengrondslag (art. 8 Wbp en 8:72 Awb)

Betrokkene is op grond van met het verzet van zijn ouders verband houdende psychische klachten bij besluit van 22 november 2007 gelijkgesteld met een van de categorieën van personen op wie de Wbp van toepassing is. Met ingang van 1 september 2005 is betrokkene een buitengewoon pensioen op grond van de Wbp toegekend naar een mate van invaliditeit van 100%. De grondslag van dit pensioen werd bepaald op € 2.510,- per 29 september 1947, door middeling van de (wisselende) inkomsten van betrokkene in de jaren 2001, 2002 en 2003. Peiljaar was 2003. Bij uitspraak van 24 februari 2011, nummer 09/3347 BPW, heeft de CRvB de SVB opgedragen een nieuw besluit op het bezwaar te nemen. Daarbij is overwogen dat de CRvB het, gezien de voorgeschiedenis van betrokkene en de aard van zijn (verzetsgerelateerde) psychische klachten, bepaald niet onaannemelijk acht dat betrokkene zijn beroep als leraar niet in een volledig dienstverband heeft kunnen uitoefenen juist vanwege die psychische klachten. Ter uitvoering van voornoemde uitspraak heeft de SVB de pensioengrondslag aangepast naar € 3.051,-, gebaseerd op de feitelijke verdiensten van betrokkene in 2003. Namens betrokkene is aangevoerd dat de grondslag van het pensioen moet worden gebaseerd op een volledige dienstbetrekking.

De CRvB overweegt dat betrokkene op medische gronden niet in staat was een volledig dienstverband te vervullen. Dit laat echter onverlet dat ten behoeve van het bestreden besluit vervolgens moest worden vastgesteld welk inkomen de soortgelijke valide personen in overeenkomstige omstandigheden gemiddeld verdienden. De onderzoeksgegevens die de SVB ten behoeve van het bestreden besluit heeft gehanteerd acht de CRvB een acceptabele basis voor de vastgestelde grondslag. Hieruit blijkt voldoende dat de gemiddelde totale omvang van dienstverbanden van leerkrachten die in 2003 als zogenoemde zij-instromers in het voortgezet onderwijs werkzaam waren, de omvang van 0,76 niet te boven ging. Artikel 8, tweede lid, van de Wbp is een bepaling van dwingend recht. De omstandigheid dat betrokkene, ware hij niet door verzetsgerelateerde psychische klachten geïnvalideerd geraakt, wellicht een volledig dienstverband zou hebben vervuld, kan hieraan niet afdoen. De gehanteerde grondslag, gebaseerd op de feitelijke verdiensten van betrokkene, komt nog iets hoger uit dan de grondslag die zou voortvloeien uit het inkomen van de referentiegroep.

Vanwege overschrijding van de redelijke termijn in de bestuurlijke fase verklaart de CRvB het beroep gegrond met vernietiging van het bestreden besluit wegens strijd met artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Gezien het gegeven dat het beroep voor zover dit de grondslag van het pensioen betreft geen doel treft, zijn de rechtsgevolgen van het bestreden besluit echter geheel in stand gelaten.

CRvB d.d. 03-01-2013, 11/1138 BPW, ongegrond

Vaststelling ingangsdatum (art. 26 Wbp)

De eerste aanvraag van betrokkene is afgewezen omdat niet was gebleken dat het verzet van haar vader heeft geleid tot een ernstige verstoring van haar levensomstandigheden. Bij uitspraak van 13 mei 2004 (03/487 BPW) heeft de CRvB dit standpunt gesanctioneerd.

Naar aanleiding van haar herzieningsverzoek uit 2007 is betrokkene toch gelijkgesteld met de deelnemer aan het verzet. Het bezwaar, gericht tegen de ingangsdatum van het toegekende buitengewoon pensioen, is bij het bestreden besluit ongegrond verklaard. Betrokkene is van oordeel dat de ingangsdatum van het buitengewoon pensioen geplaatst moet worden in 1997 omdat destijds onjuiste beslissingen zijn genomen.

De CRvB overweegt dat de SVB de beleidsregel hanteert dat bij inwilliging van een verzoek om herziening de ingangsdatum van het toe te kennen pensioen in beginsel, naar analogie van het bepaalde in artikel 26, tweede lid, van de Wbp, wordt vastgesteld op de eerste dag van de maand volgend op die waarin het verzoek is ingediend. Er is alleen aanleiding om aan een herziening terugwerkende kracht te verlenen indien bij de eerdere afwijzing sprake is van een aan de SVB toe te rekenen, aperte fout. Dit beleid is in vaste rechtspraak niet onredelijk geacht.

In het kader van het onderhavige verzoek om herziening zijn verzetsactiviteiten van de moeder naar voren gekomen, waardoor een duidelijker beeld is ontstaan van de gezinssituatie waarin betrokkene tijdens de oorlog heeft verkeerd. Dit zijn ervaringen waarvan betrokkene pas heeft gehoord tijdens een vakantie met haar moeder in 2004. Daarbij is ook gebleken van ontwikkelingsstoornissen die bij betrokkene reeds in de vroege jeugd aan de dag zijn getreden. De eerste aanvraag was echter uitsluitend gebaseerd op het verzet van vader. Diens verzet werd niet gezien als de belangrijkste oorzaak van het ontstaan van psychische problematiek van betrokkene. Weliswaar heeft zij destijds gewezen op de inbreuk die de bezetter heeft gemaakt op het gezinsleven (door huiszoekingen en de korte arrestatie van de moeder), maar de verschillende rapportages lieten zien dat het accent lag op ervaringen van na de oorlog. Dat medici met de kennis van nu tot een ander oordeel zijn gekomen, is onvoldoende om te kunnen spreken van een aan de SVB toe te rekenen, aperte fout. De SVB heeft dus op goede gronden geen aanleiding gezien om aan de ingangsdatum van het buitengewoon pensioen een terugwerkende kracht te verlenen.

2.2 Jurisprudentie Wuv

De Centrale Raad van Beroep heeft in 2013 in totaal 55 zaken uitspraken gedaan over besluiten ingevolge de Wet uitkeringen vervolgingslachtoffers. Deze rechter verklaarde 4 beroepen gegrond (7 %), 3 beroepen waren niet-ontvankelijk en 39 beroepen ongrond. De rechter heeft 6 zaken anders afgedaan en 3 tussenuitspraken afgegeven.

In een aantal uitspraken heeft de Centrale Raad van Beroep aangegeven dat de gedingen aanvankelijk werden gevoerd door de Raadkamer Wuv van de Pensioen- en Uitkeringsraad, maar in verband met een wijziging van taken, zoals neergelegd in de Wet uitvoering wetten voor verzetsdeelnemers en oorlogsgetroffenen (Wet van 15 april 2010, Stb. 2010,182), zijn voortgezet door de Pensioen- en Uitkeringsraad als bedoeld in die wet of door de Raad van Bestuur van de Sociale Verzekeringsbank.

Hieronder volgt een selectie van uitspraken die voor de toepassing van de Wuv van bijzonder belang zijn.

CRvB d.d. 10-01-2013, 11/3758 Wuv, ongegrond

Tweede generatie, geen aperte fout (art. 3 lid 2 (oud) en art. 61)

Betrokkene is geboren in 1954. In 1992 heeft de voormalige Raadkamer Wuv geweigerd betrokkene met een vervolgte gelijk te stellen op de grond dat zijn psychische klachten niet in overwegende mate verband houden met de vervolging en de daardoor ontstane klachten van zijn moeder. In 2010 heeft betrokkene verzocht dit besluit te herzien.

De CRvB overweegt dat betrokkene naar voren heeft gebracht dat de voormalige Raadkamer Wuv destijds in strijd heeft gehandeld met de jurisprudentie die inhoudt dat bij beoordelingen als de onderhavige de onderzoekend arts moet beschikken over de medische gegevens met betrekking tot de vervolgte ouder(s), voor zover die bij de medische dienst bekend kunnen zijn zonder in strijd te komen met algemeen aanvaarde regels van medische ethiek. De CRvB is met de PUR van oordeel dat op dit punt geen sprake is geweest van een aperte, verwijtbare fout. De geneeskundig adviseurs hebben uiteengezet dat om redenen van privacy in een medisch advies geen medische informatie van derden wordt vermeld en dat, gezien de aanwezigheid in het dossier van betrokkene van een interne notitie, die een uittreksel bevat van het medisch dossier van zijn moeder, haar medische gegevens wel zijn meegewogen.

Verder heeft betrokkene aangevoerd dat de geneeskundig adviseur in 1992 ten onrechte geen eigen medisch onderzoek heeft verricht. De CRvB volgt de PUR in het standpunt dat dit in dit geval geen aperte, verwijtbare fout oplevert, aangezien de geneeskundig adviseur destijds de beschikking had over uitgebreide medische informatie uit de behandelende sector en van diverse psychiaters die appellants hebben onderzocht. Deze informatie wees er nagenoeg eenduidig op dat bij betrokkene sprake was van schizofrenie. Een nader medisch onderzoek door de geneeskundig adviseur was niet geïndiceerd. De CRvB ziet evenmin in de destijds beschikbare medische gegevens duidelijke aanwijzingen voor het daarnaast bestaan van andersoortige psychische klachten, ook niet in de brief van de behandelend psychotherapeut van 29 mei 1992. De geneeskundig adviseurs hebben er met goede reden op gewezen dat de destijds gegeven interpretatie van deze brief - dat alle belangrijke symptomen passen

bij schizofrenie - het meest voor de hand lag. Daarbij is mede van belang dat de thans door de behandelend psychotherapeut centraal gestelde tweede generatieproblematiek volgens zijn brief uit 1992 (slechts) op de achtergrond een rol speelde. Evenmin kan het thans ingebrachte rapport van psychiater B. tot de conclusie leiden dat sprake is geweest van een aperte, verwijtbare fout. Zoals de geneeskundig adviseurs hebben aangegeven, betekent het feit dat deze psychiater in maart en april 2010 geen schizofrenie heeft kunnen vaststellen op zichzelf niet dat daarvan in 1992 geen sprake was. Daarbij is van belang dat in dit rapport onder meer is vermeld: "Het is goed mogelijk dat er destijds wel sprake (was) van de diagnose schizofrenie maar dat de symptomen in remissie zijn."

CRvB d.d. 04-07-2013, 12/3978 Wuv, ongegrond

Peilinkomen (art. 8)

Betrokkene is onder meer een periodieke uitkering toegekend. Daarbij is overwogen dat de grondslag voor de periodieke uitkering niet op een hoger niveau dan het minimum kon worden vastgesteld omdat er geen financiële of fiscale gegevens over de door betrokkene uitgeoefende functie dan wel over de aard en omvang van zijn bedrijf konden worden overgelegd. Betrokkene is van mening dat de PUR in redelijkheid een peilinkomen had kunnen bepalen op basis van door externe instanties uit te brengen advies. Bovendien heeft hij verklaringen van vroegere medewerkers van een aantal firma's overgelegd over door hem in de jaren voor zijn werkbeëindiging aan deze firma's geleverde diensten.

De CRvB overweegt dat er geen jaarstukken beschikbaar zijn van het bedrijf waarvan betrokkene directeur is geweest, dat fiscale gegevens ontbreken en dat er ook geen andere objectieve gegevens voorhanden zijn. De in beroep overgelegde verklaringen kunnen niet op een lijn worden gesteld met bedrijfs- of financiële gegevens. De verklaringen bieden ook onvoldoende aanknopingspunt voor nader onderzoek.

CRvB d.d. 11-04-2013, 12/4925 Wuv, ongegrond

Korting op periodieke uitkering, Wiedergutmachung, Claims Conference (art. 19, art. 57 en art. 59)

Betrokkene ontvangt een periodieke Duitse uitkering op grond van het Bundesentschädigungsgesetz (de zogeheten Wiedergutmachung). Het bedrag van deze uitkering wordt door de SVB in mindering gebracht op de haar toegekende periodieke uitkering ingevolge de Wuv.

Naar aanleiding van het verzoek van betrokkene om een voor beroep vatbare beslissing heeft de SVB bij besluit van december 2011 aangegeven dat de korting van de Wiedergutmachung (fictief) wordt voortgezet indien betrokkene deze zou beëindigen en in plaats daarvan een uitkering uit het zogeheten Artikel 2-fonds van de Claims Conference zou aanvragen.

De CRvB overweegt al meerdere malen te hebben geoordeeld dat de Wiedergutmachung als "overige inkomsten" in de zin van artikel 19, eerste lid, onder d, van de Wuv, in mindering dient te worden gebracht. Verder overweegt de CRvB dat ingevolge artikel 57, eerste lid, van de Wuv de uitkeringsgerechtigde gehouden is aanspraken op wettelijke voorzieningen geldend te maken, welke kunnen leiden tot vermindering van de aanspraken op grond van de Wuv. Betrokkene is terecht voorgehouden dat, in geval zij zou besluiten afstand te doen van haar Wiedergutmachung, de korting op haar periodieke uitkering gehandhaafd

blijft. In dat geval zou immers de uitzonderingssituatie aan de orde zijn van het zelf bewerkstelligd hebben van het vervallen van inkomensaanspraken, als bedoeld in artikel 59, eerste lid, aanhef en onder h, van de Wuv.

Dat uitkeringen uit het Artikel 2-fonds van de Claims Conference, anders dan de Wiedergutmachung, door de SVB niet op de Wuv-uitkering in mindering worden gebracht, staat, wat daarvan verder ook zij, los van al het voorgaande en kan aan de rechtsplicht tot naleving van de genoemde bepalingen niet afdoen. Ter voorlichting aan betrokkene merkt de CRvB nog op dat de Artikel 2-uitkering een andere juridische grondslag kent dan de Wiedergutmachung en niet als onderdeel daarvan is te beschouwen.

CRvB d.d.01-08-2013,12/1509 Wuv, ongegrond

Verhuis- en herinrichtingskosten (art. 20 en 21 Wuv)

Betrokkene, geboren in 1932, heeft onder meer een aanvraag voor verhuis- en herinrichtingskosten ingediend.

Uit de voorhanden zijnde medische gegevens ziet de CRvB niet naar voren komen dat de met de vervolging verband houdende psychische klachten van betrokkene de verhuizing noodzakelijk hebben gemaakt. Van belang hierbij zijn de adviezen van een tweetal geneeskundig adviseurs, waaruit duidelijk naar voren komt dat er voornamelijk niet-medische overwegingen aan de verhuizing ten grondslag liggen, waaronder de - op zichzelf begrijpelijke en invoelbare - wens van betrokkene om dichter bij zijn vriendin te wonen. Ook de wens om toekomstbestendig te wonen is niet voldoende, nu deze betrekking heeft op een situatie die zich ten tijde hier van belang nog niet voordeed.

CRvB d.d. 11-04-2013, 12/404 Wuv, ongegrond

Hulp door inwonend kind, betalingsbewijzen (art. 20 Wuv en art. 4:84 Awb)

In januari 2011 heeft betrokkene een declaratie ingediend ter verkrijging van vergoeding van huishoudelijke hulp voor 16 uur per week en verzorgingshulp voor 4 uur per week over de periode 16 januari 2001 tot 23 januari 2010. De SVB heeft geweigerd om tot uitbetaling van de gedeclareerde kosten over te gaan.

De CRvB overweegt dat uit de beschikbare medische informatie blijkt dat bij betrokkene sprake is van zeer forse fysieke beperkingen, onder meer op het punt van de mobiliteit. Als gevolg daarvan is zij aangewezen op hulp en zorg van bovengemiddelde omvang. Dit is ook de reden geweest om haar 16 uur huishoudelijke hulp per week toe te kennen, aanzienlijk meer dan het gebruikelijke. Speciaal om betrokkene de specifieke en zeer intensieve zorg te kunnen bieden die zij vanwege deze causale beperkingen behoeft, heeft haar zoon, die elders woonde, opnieuw zijn intrek bij haar genomen. Het is aannemelijk dat een andere oplossing voor verzorging thuis redelijkerwijs niet tot de mogelijkheden behoorde. Onder deze bijzondere omstandigheden gaat het niet aan dat de SVB betrokkene tegenwerpt dat de huishoudelijke hulp door een inwonend gezinslid wordt geboden. De SVB had in dit geval dan ook met toepassing van artikel 4:84, slot, van de Awb een uitzondering op zijn beleid dienen te maken. Dit gebrek leidt echter niet tot vernietiging van het bestreden besluit. Tussen de datum van het toekenningsbesluit en de datum van inzending van de eigen opgave van de kosten is meer dan een jaar verstreken. Zoals de CRvB al eerder in de jurisprudentie heeft overwogen kan de SVB met betrekking tot kosten waarvan met terugwerkende kracht om vergoeding wordt verzocht, verlangen dat de betrokkene deze kosten met bewijsmiddelen staaft. Betrokkene heeft met betrekking tot de kosten van huishoudelijke

hulp alleen een door de zoon opgesteld overzicht van verleende hulp ingebracht. De CRvB volgt de SVB in zijn standpunt dat betrokkene met dit overzicht niet heeft aangetoond dat daadwerkelijk betalingen zijn verricht.

Bij de toekenning van een vergoeding voor de kosten van verzorgingshulp is als voorwaarde gesteld dat deze kosten worden verantwoord aan de hand van nota's. Deze voorwaarde is in overeenstemming met het ter zake door SVB gevoerde beleid. Betrokkene heeft ook met betrekking tot de kosten van verzorgingshulp geen nota's overgelegd dan wel anderszins aangetoond dat hiervoor betalingen zijn verricht.

CRvB d.d. 02-05-2013, 11/7229 Wuv, ongegrond

Geen medische behandeling/therapie, DMV (art. 20 en art. 21)

Bij betrokkene zijn de psychische klachten causaal aanvaard. Zijn aanvraag van februari 2011 ter zake van vergoeding van het gebruik van escortservice is afgewezen. In beroep heeft betrokkene zich op het standpunt gesteld dat door de SVB ten onrechte is aangenomen dat voor de gevraagde voorziening geen medische noodzaak bestaat. Daarbij heeft hij onder meer verwezen naar een verklaring van zijn behandelend arts. Subsidiair heeft betrokkene aangevoerd dat een tegemoetkoming had moeten worden verleend op grond van artikel 21 van de Wuv.

De CRvB overweegt dat niet in geschil is dat escortservice niet als een reguliere medische behandeling kan worden aangemerkt. Evenmin kan worden vastgesteld dat hier sprake is van een alternatieve therapie die voor vergoeding in aanmerking komt op grond van het door de SVB ter zake gevoerde beleid. De escortservice wordt niet verleend door een als zodanig werkzame therapeut met als oogmerk het geven van een behandeling of therapie. Escortservice kan niet worden aangemerkt als een medische behandeling en voor gebruikmaking van deze diensten kan geen medische noodzaak worden vastgesteld. Het enkele feit dat de behandelend arts deze voorziening heeft geadviseerd, maakt dit niet anders. De SVB voert als beleid dat onder bepaalde voorwaarden een tegemoetkoming wordt verleend voor kosten van deelname aan het maatschappelijk verkeer (DMV). Het begrip DMV wordt ruim opgevat en omvat onder meer het onderhouden van sociale contacten alsmede ontspanning en recreatie. Betrokkene is een dergelijke tegemoetkoming niet toegekend, omdat de aan hem verleende tegemoetkomingen in de kosten van sociaal vervoer, extra vakantie en telefoonkosten tezamen meer bedragen dan het normbedrag van een DMV-voorziening. Het beleid van de SVB voorziet niet in een afzonderlijke tegemoetkoming voor escortservice. Hetgeen betrokkene naar voren heeft gebracht leidt niet tot het oordeel dat sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan de SVB van zijn beleid had moeten afwijken.

CRvB d.d. 11-04-2013, 12/1502 Wuv, ongegrond

Verhuis- en herinrichtingskosten (art. 21)

Bij betrokkene is vastgesteld dat haar psychische klachten en psychosomatische rug- en nekklachten als gevolg van de vervolging zijn ontstaan. Haar rug- en gewrichtsklachten zijn niet als causaal aanvaard. In mei 2011 heeft betrokkene een (hernieuwd) verzoek ingediend om een voorziening voor verhuis- en inrichtingskosten. Op 1 september 2011 is betrokkene verhuisd. De gevraagde voorziening is door de SVB afgewezen.

Betrokkene heeft in beroep aangevoerd dat haar oude woning op de 2e etage alleen bereikbaar was via een steile en smalle trap. Hoewel zij zelf nog in staat was de woning te bereiken, gold dit niet voor veel van haar vrienden. Daardoor dreigde vereenzaming. Thans woont zij in een flatwoning die met een lift bereikbaar is. Vrienden kunnen haar weer bezoeken, waardoor haar psychisch welbevinden duidelijk is verbeterd. Betrokkene acht het onbegrijpelijk dat de SVB spreekt van het ontbreken van medisch sociale wenselijkheid.

De CRvB overweegt dat voor toekenning van een tegemoetkoming in verhuis- en inrichtingskosten er sprake moet zijn van een ernstige causale aandoening die een belangrijke factor is in de noodzaak voor de verhuizing, in combinatie met een medische noodzaak voor verhuizing op grond van niet causale aandoeningen. De door betrokkene genoemde sociale factoren zijn dus niet toereikend om voor de tegemoetkoming in aanmerking te komen. Betrokkene heeft bevestigd dat zij op het moment van haar verhuizing nog in staat was om de, op zich lastige, trap van haar oude woning te gebruiken. Dat betekent dat ook een niet-causale medische noodzaak tot de verhuizing niet naar voren is gekomen. Alleen al om die reden is ook de tegemoetkoming in de verhuis- en inrichtingskosten terecht geweigerd.

CRvB d.d. 16-05-2013, 11/4357 Wuv, ongegrond

Vervallen causaliteitseis (art. 21A)

Betrokkene, geboren in 1952, is in 1995 gelijkgesteld met een vervolgde, op grond van zijn psychische klachten (en de psychosomatische nek-, schouder- en armklachten). Naar aanleiding van zijn aanvraag van februari 2011 is betrokkene een dagdeel huishoudelijke hulp per week toegekend. Meer huishoudelijke hulp acht de SVB op grond van de causale klachten niet medisch noodzakelijk.

In beroep heeft betrokkene aangevoerd het niet juist te vinden dat personen van 70 jaar en ouder ook op grond van niet-causale aandoeningen uitbreiding kunnen krijgen van een dagdeel aan huishoudelijke hulp terwijl dat in zijn geval niet mogelijk is. Een dergelijk onderscheid acht hij niet gerechtvaardigd.

De CRvB overweegt dat op grond van artikel 21a, tweede lid, van de Wuv bepaalde voorzieningen op grond van de artikelen 20 en 21 van de Wuv kunnen worden verleend zonder dat het in deze artikelen bedoelde verband is vereist. Ter uitvoering van artikel 21a, tweede lid, van de Wuv is het Besluit vervallen causaliteit en voortzetting voorzieningen wetten voor oorlogsgetroffenen (Stb. 2004, 282) tot stand gekomen. In dit Besluit is onder meer aangegeven dat het vervallen van de eis van causaliteit geldt voor de kosten van maximaal 4 uur (huishoudelijke hulp per week) als de Wuv-gerechtigde de leeftijd van 70 jaar heeft bereikt. Blijkens de Nota van Toelichting heeft de wetgever hiervoor gekozen omdat met het ouder worden van de oorlogsgetroffenen de kans op ouderdomsgebreken toeneemt en het daardoor moeilijker wordt om vast te stellen of de noodzaak van de gevraagde voorziening samenhangt met een ziekte die voortvloeit uit de oorlogservaringen dan wel met de ouderdom van een betrokkene. Gelet op deze toelichting is geen sprake van gelijke gevallen en kan van een ongerechtvaardigd onderscheid naar leeftijd niet worden gesproken. De wetgever achtte het (op grotere schaal) laten vervallen van de causaliteitseis een te grote inbreuk op één van de primaire principes waaraan de wetten voor oorlogsgetroffenen hun bestaan ontleenen. Niet kan worden gezegd dat de (materiële) wetgever bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid tot die keuze heeft kunnen komen.

CRvB d.d. 21-03-2013, 12/1877 Wuv, ongegrond

Aanspraken persoonsgebonden, belanghebbende (art. 1:3 Awb)

De echtgenote van betrokkene was vervolgd en uitkeringsgerechtigde ingevolge de Wuv. Na haar overlijden heeft betrokkene verzocht om vergoeding van de extra kosten die zijn gemaakt vanwege de verzorging en verpleging thuis van zijn echtgenote. De CRvB overweegt dat het inleidend verzoek van betrokkene strekt tot vergoeding van kosten die zijn gemaakt ten behoeve van zijn inmiddels overleden echtgenote. De SVB heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat betrokkene bij dit verzoek geen belanghebbende is in de zin van artikel 1:2 van de Awb. Het verzoek van betrokkene is daarom geen aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Dit betekent dat de brief van de SVB geen beschikking is als bedoeld in artikel 1:3, tweede lid, van de Awb. Een afwijzing zoals deze is naar haar aard ook niet gericht op rechtsgevolg. De brief is dus geen besluit. Op grond van artikel 6:2, aanhef en onder a, van de Awb moet de brief echter, voor de toepassing van wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep, met een besluit gelijk worden gesteld. De wetsgeschiedenis stelt buiten twijfel dat dit artikelonderdeel mede betrekking heeft op de schriftelijke afwijzing van een verzoek van een niet-belanghebbende om een besluit te nemen (PG Awb II, p. 383-384). Bij het nemen van het bestreden besluit is dit niet onderkend. Toch is het bezwaar terecht niet-ontvankelijk verklaard. Op grond van de artikelen 7:1 en 8:1 van de Awb staat bezwaar alleen open voor een belanghebbende. Dat is betrokkene niet. Ook de hiervoor bedoelde wetsgeschiedenis maakt duidelijk dat in deze situatie niet-ontvankelijkverklaring moet volgen.

CRvB d.d. 04-07-2013, 11/6943 Wuv, gegrond

Bezwaartermijn (art. 6:7 en art. 6:11 Awb)

Betrokkene heeft in januari 2009 een aanvraag ingediend om te worden erkend als burger-oorlogsslachtoffer in de zin van de Wubo en vervolgd in de zin van de Wuv, en om als zodanig in aanmerking te worden gebracht voor toekenningen op grond van deze wetten. Bij besluit van 3 maart 2010 is de aanvraag op grond van de Wubo afgewezen op de grond dat er geen sprake was van blijvend invaliderend letsel als gevolg van het oorlogsgeweld. De aanvraag op grond van de Wuv is eveneens op 3 maart 2010 afgewezen, voor zover dit betrof de aanvraag voor medicijnen in verband met niet causale klachten. Betrokkene heeft bezwaar gemaakt. De CRvB overweegt dat betrokkene niet binnen de bezwaartermijn van zes weken (afzonderlijk) bezwaar heeft gemaakt tegen het besluit van 3 maart 2010 inzake de Wuv. Het ingediende bezwaarschrift van 19 april 2010 is, blijkens de adressering, het vermelde correspondentienummer (alleen het specifieke correspondentienummer voor de Wubo is vermeld) en kenmerk, alleen gericht tegen het besluit van 3 maart 2010 inzake de Wubo. Het bezwaarschrift spreekt ook slechts van een beschikking (enkelvoud) als object van het geschil. Pas uit het aanvullend bezwaarschrift van 30 augustus 2010, dat is ingediend (ruim) buiten de bezwaartermijn, valt op te maken dat betrokkene (ook) wenste op te komen tegen het besluit van 3 maart 2010 inzake de Wuv. In de namens betrokkene aangevoerde omstandigheden ziet de CRvB geen aanleiding om aan te nemen dat sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding, als bedoeld in artikel 6:11 van de Awb. Dat tegen het besluit van 3 maart 2010 inzake de Wuv wel degelijk een afzonderlijk (pro forma) bezwaar is ingediend heeft betrokkene niet aannemelijk gemaakt. Ditzelfde geldt voor de door betrokkene geopperde mogelijkheid dat het betreffende bezwaarformulier tijdens de verhuizing van de PUR is zoek geraakt. De CRvB verklaart het bezwaar tegen het besluit van 3 maart 2010 inzake de Wuv alsnog niet-ontvankelijk.

CRvB d.d. 30-05-2013, 12/4514 BESLU

Verdeling schadevergoeding (art. 6 EVRM)

De CRvB overweegt dat onbetwist vast staat dat (ook) in de bestuurlijke fase sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn. De procedure heeft in totaliteit zes jaar en bijna een half jaar geduurd. De CRvB ziet geen aanleiding een langere behandelingsduur dan twee en een half jaar gerechtvaardigd te achten. De gehele overschrijding van de redelijke termijn bedraagt bijna vier jaar, hetgeen bij een vergoeding van € 500,- per half jaar of een gedeelte daarvan leidt tot een maximale schadevergoeding van € 4.000,-. Als compensatie voor het overschrijden van de redelijke termijn in de rechterlijke fase heeft de Staat een vergoeding toegekend van € 3.500,-. Dit betekent dat van de genoemde totale schadevergoeding van € 4.000,- nog een bedrag resteert van € 500,-, dat ten laste komt van PUR. Namens betrokkene is aangevoerd dat de PUR de gehele overschrijdingstermijn in de bestuurlijke fase voor vergoeding in aanmerking moet brengen en hieraan niet afdoet dat de Staat mogelijk een deel van dezelfde overschrijdingsperiode heeft vergoed. De PUR meent dat kan worden volstaan met € 500,-.

De CRvB veroordeelt de PUR tot vergoeding van € 500,-. Voor toekenning van een hoger bedrag aan schadevergoeding is geen plaats. Volgens de CRvB valt niet in te zien waarom verdeling van toe te rekenen schade over de SVB en de Staat van invloed zou zijn op de totale omvang daarvan.

2.3 Jurisprudentie Wetten Wubo

De Centrale Raad van Beroep heeft in 2013 in totaal 68 zaken uitspraken gedaan over besluiten ingevolge de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers. Deze rechter verklaarde 5 beroepen niet-ontvankelijk en 50 beroepen waren ongegrond. Er waren 4 beroepen gegrond, waarvan 2 beroepen (3 %) op inhoudelijke gronden en 2 beroepen waarbij de rechtsgevolgen van de bestreden besluiten in stand bleven. De rechter heeft 7 zaken anders afgedaan en 2 tussenuitspraken afgegeven.

In een aantal uitspraken heeft de Centrale Raad van Beroep aangegeven dat de gedingen aanvankelijk werden gevoerd door de Raadkamer Wubo van de Pensioen- en Uitkeringsraad, maar in verband met een wijziging van taken, zoals neergelegd in de Wet uitvoering wetten voor verzetsdeelnemers en oorlogsgetroffenen (Wet van 15 april 2010, Stb.2010,182), zijn voortgezet door de Pensioen- en Uitkeringsraad als bedoeld in die wet of door de Raad van Bestuur van de Sociale Verzekeringsbank.

Hieronder volgt een selectie van uitspraken die voor de toepassing van de Wubo van bijzonder belang zijn.

CRvB d.d.30-05-2013, 12/2076 Wubo, ongegrond

Rampok (art. 2)

Betrokkene, geboren in 1940, is afgewezen omdat in onvoldoende mate is aangetoond of aannemelijk gemaakt dat hij is getroffen door oorlogsgeweld in de zin van de Wubo. Als specifiek door hem ondervonden oorlogsgeweld heeft betrokkene onder meer naar voren gebracht dat hij een rampokactie heeft meegemaakt.

De PUR heeft zich op het standpunt gesteld dat deze gebeurtenis, hoewel wel aannemelijk en te plaatsen in het machtsvacuüm dat ontstond na de capitulatie van Japan, niet onder de werkingsfeer van de Wubo valt omdat niet is gebleken dat tijdens de rampokactie sprake is geweest van levensbedreigende omstandigheden. De gedingstukken en de door betrokkene ter zitting gegeven nadere uiteenzetting laten zien dat de rampokkers gewapend met bamboe runtijngs de gezinsleden in een hoek van de woning dreven en met veel kabaal en geschreeuw de woning overhoop haalden. De vondst van twee heilige krissen leidde er echter toe dat de rampokkers hun actie abrupt beëindigen en de woning verlieten. Voor de CRvB is voldoende aannemelijk dat er sprake is geweest van een direct tegen (het gezin van) betrokkene gerichte bedreiging door de rampokkers, maar ook dat die bedreiging vanwege het verloop van de rampokactie uiteindelijk niet levensbedreigend is geweest. Dat brengt mee dat deze op zich ernstige gebeurtenis niet kan worden aangemerkt als een gebeurtenis die onder de werking van de Wubo kan worden gebracht.

CRvB d.d. 29-08-2013, 12/780 Wubo, ongegrond

Schietpartij op Dam (art. 2)

Betrokkene, geboren in 1926, heeft zijn aanvraag gebaseerd op gezondheidsklachten die naar zijn mening met name verband houden met de schietpartij die hij op 7 mei 1945 op de Dam in Amsterdam heeft meegemaakt.

Betrokkene behoorde als lid van de groep de "Three Castles" tot de Binnenlandse Strijdkrachten (BS) en in die hoedanigheid

was hij aanwezig bij de schietpartij op de Dam. Op dat moment bezat betrokkene de militaire status. In artikel 2 van de Wubo is geregeld dat deze wet geldt voor de personen die als burger bij oorlogsgeweld betrokken zijn geweest. Dat betekent dat de ervaringen die betrokkene als militair heeft meegemaakt niet onder de werking van de Wubo kunnen worden gebracht. Van andere, wel onder de Wubo vallende, oorlogservaringen heeft betrokkene geen melding gemaakt en is de CRvB ook niet gebleken.

CRvB d.d. 10-01-2013, 11/6361 Wubo, ongegrond

Blijvende invaliditeit (art. 2)

Naar aanleiding van de hernieuwde aanvraag van betrokkene uit 2010 heeft de PUR alsnog erkend dat zij is getroffen door oorlogsgeweld in de zin van de Wubo. Haar aanvraag om toekenning van een toeslag dan wel een periodieke uitkering en voorzieningen op grond van de Wubo is afgewezen omdat er geen sprake is van blijvende invaliditeit als gevolg van het door haar ondergane oorlogsgeweld.

De CRvB heeft in de beschikbare medische gegevens geen aanknopingspunten gevonden voor twijfel aan de juistheid van het door de PUR ingenomen standpunt. Dat in het kader van de AOR wel beperkingen zijn aangenomen in de rubrieken dagelijkse activiteiten en sociaal functioneren, maakt dit niet anders. Bij het begrip invaliditeit in de zin van de Wubo gaat het om de feitelijk en actueel in het leven van alledag ondervonden beperkingen. De door de geneeskundig adviseur van de CAOR geconstateerde beperkingen in de rubriek sociaal functioneren, zo deze nog actueel zijn, zijn toe te schrijven aan de affectloze houding van de vader van betrokkene en houden geen verband met de in het kader van de Wubo van belang zijnde oorlogservaringen. In de adviezen van de geneeskundig adviseurs is inzichtelijk gemotiveerd dat ten tijde van de aanvraag geen sprake was van relevante beperkingen in minstens twee rubrieken.

CRvB d.d. 13-06-2013, 12/1103 Wubo, gegrond, rechtsgevolgen in stand

Anti-hardheid nationaliteit, groep I (art. 3 Wubo, art. 8:72 Awb)

Betrokkene, geboren in 1935 in het voormalige Nederlands-Indië, is in 1950 naar Nederland gekomen. In 1958 heeft hij zich in de Verenigde Staten gevestigd. In 1969 heeft hij de Amerikaanse nationaliteit aangenomen. De aanvraag om een toeslag, een periodieke uitkering en een voorziening op grond van de Wubo is afgewezen. In het bestreden besluit van 19 oktober 2011 is verwezen naar beleid over de toepassing artikel 3, tweede lid, van de Wubo, dat is vastgesteld naar aanleiding van diverse uitspraken van de CRvB in vergelijkbare gevallen. Volgens de PUR leidt toepassing van dit beleid tot de conclusie dat geen sprake is van klaarblijkelijke hardheid in de zin van artikel 3, tweede lid, van de Wubo.

De CRvB overweegt dat vaststaat dat betrokkene ten tijde van zijn aanvraag niet langer de Nederlandse nationaliteit bezat. Hij behoorde dan ook in beginsel niet tot de kring van rechthebbenden van de Wubo. Dit wordt niet anders doordat de PUR wel heeft erkend dat hij is getroffen door oorlogsgeweld. Deze erkenning berust op artikel 2 van de Wubo, die vooraf gaat aan de beoordeling op grond van artikel 3.

In eerdere uitspraken over het beleid waarop het bestreden besluit berust heeft de Raad geoordeeld dat dit beleid in rechte niet onverkort stand houdt (CRvB 30 augustus 2012, 10/3734 Wubo, 12/115 Wubo en andere). Naar aanleiding van deze jurisprudentie heeft de PUR een nader wegingskader vastgesteld. Dit aangepaste beleid houdt in dat wordt gekeken naar:

- A. De reden van emigratie. Er moet sprake zijn van een stringente medische noodzaak voor vestiging in het buitenland, die een gevolg is van uit de oorlogsgebeurtenis voortvloeiende gezondheidsproblemen.
- B. De reden van het verlies van de Nederlandse nationaliteit. Als zeer bijzondere omstandigheid wordt aangemerkt het verlies of niet herkrijgen van de Nederlandse nationaliteit door omstandigheden die buiten de macht van de aanvrager liggen.
- C. Aard en ernst van de oorlogsomstandigheden en de daaruit voortvloeiende gezondheidsomstandigheden. Als zeer bijzondere omstandigheid wordt aangemerkt de opname in een psychiatrische inrichting ten gevolge van de oorlogsgebeurtenissen dan wel ernstige verminking door oorlogsgeweld.
- D. Overige omstandigheden. Als zeer bijzondere omstandigheid wordt aangemerkt een schrijnende leefsituatie die aan het ondergane ernstige en ingrijpende oorlogsleed is toe te schrijven, waarbij onder andere de sociale en financiële omstandigheden worden beoordeeld.

Wanneer aan één van de onder A tot en met D omschreven criteria is voldaan, is sprake van zeer bijzondere omstandigheden en kan toepassing worden gegeven aan artikel 3, tweede lid, van de Wubo. De onder A tot en met D beschreven situaties zijn uitsluitend bedoeld als voorbeelden.

Bij uitspraak van 20 december 2012 (12/1243 Wubo) heeft de CRvB geoordeeld dat dit aangepaste beleid binnen de grenzen van artikel 3, tweede lid, van de Wubo blijft en op zichzelf als een redelijke invulling van die anti-hardheidsbepaling kan worden aanvaard. Er zijn geen feiten of omstandigheden aangevoerd die wijzen op een situatie die valt onder één van de categorieën A tot en met C en de CRvB ziet voor het bestaan daarvan ook geen aanwijzingen. Wat betreft categorie D, "Overige omstandigheden", heeft de PUR onweersproken gesteld dat, voor zover op basis van de beschikbare gegevens kan worden vastgesteld, niet is gebleken dat betrokkene en zijn echtgenote een inkomen hebben gehad dat onder de in de Verenigde Staten geldende armoedegrens heeft gelegen. Verder heeft de PUR naar voren gebracht dat, voor zover dit wel het geval is geweest, dit geen gevolg is geweest van het door betrokkene ondergane oorlogsleed. Daarbij is erop gewezen dat de echtgenote tweemaal een operatie heeft ondergaan, waaraan hoge kosten waren verbonden. De CRvB acht met deze nadere motivering voldoende onderbouwd dat geen sprake is van een schrijnende leefsituatie vanwege financiële omstandigheden die aan het ondergane ernstige en ingrijpende oorlogsleed zijn toe te schrijven. Ook anderszins is niet gebleken dat sprake is van een situatie die valt onder categorie D van het beleid. De CRvB ziet dan ook aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het bestreden besluit geheel in stand te laten.

CRvB d.d. 07-11-2013, 12/5696 Wubo, gegrond, rechtsgevolgen in stand

Anti-hardheid nationaliteit, groep IV (art. 3 Wubo)

Betrokkene is erkend als oorlogsgetroffene, maar haar aanvraag om materiële aanspraken op grond van de Wubo is afgewezen. De CRvB overweegt dat vaststaat dat betrokkene in de oorlogsjaren Nederlands onderdaan of Nederlandse was. Thans heeft zij echter niet meer de Nederlandse nationaliteit. Zij behoort dan ook in beginsel niet tot de kring van rechthebbenden van de Wubo. Bij de toepassing van artikel 3, tweede lid, van de Wubo maakt de PUR onderscheid tussen vier groepen van personen. Betrokkene behoort tot groep IV: personen die altijd in Indonesië zijn blijven wonen en thans de Indonesische nationaliteit bezitten. Ten aanzien van deze groep maakt de PUR van zijn bevoegdheid gebruik in zeer bijzondere omstandigheden.

Ten tijde van het bestreden besluit van 31 augustus 2012 keek de PUR – kort gezegd – naar een combinatie van vier criteria (A t/m D), waarbij criterium D alleen als aanvullend criterium gold bij twijfel of er volledig aan de combinatie werd voldaan.

In eerdere uitspraken, die betrekking hadden op personen van groep I en groep II, heeft de CRvB vergelijkbare criteria, mits niet limitatief opgevat, op zichzelf aanvaardbaar geacht. Niet met een redelijke beleidsbepaling te verenigen vond de CRvB echter – kort gezegd – de koppelingen die de PUR tussen deze criteria had gelegd (bijvoorbeeld CRvB 30 augustus 2012, 11/6594 Wubo). De CRvB komt ten aanzien van groep IV niet tot een ander oordeel.

Na het nemen van het bestreden besluit heeft de PUR een gewijzigd beleid vastgesteld. Wat betreft groep IV wordt volgens dit beleid gekeken naar:

- A. De reden van verlies van de Nederlandse nationaliteit. Als bijzondere omstandigheid wordt aangemerkt dat iemand na de soevereiniteitsoverdracht de Nederlandse nationaliteit heeft behouden, maar deze door omstandigheden buiten zijn macht heeft moeten opgeven.
- B. De reden van het niet emigreren naar Nederland. Als bijzondere omstandigheid wordt aangemerkt dat iemand toestemming heeft gekregen om naar Nederland te komen, maar hiervan door omstandigheden buiten zijn macht geen gebruik heeft kunnen maken.
- C. Aard en ernst van de oorlogsgebeurtenis en de daaruit voortvloeiende gezondheidsproblemen. Als bijzondere omstandigheden worden aangemerkt ernstige verminking, het missen van ledematen door bombardement, beschieting of mishandeling, dan wel opname in een psychiatrische inrichting als gevolg van de oorlogsgebeurtenissen.
- D. Overige omstandigheden. Hierbij gaat het om schrijnende leefsituaties die aan het ondergane ernstige en ingrijpende oorlogsleed zijn toe te schrijven. Gedacht kan worden aan de huidige sociale omgeving of financiële omstandigheden, bijvoorbeeld aangewezen zijn op liefdadigheid, geen eigen inkomsten, schrijnende vereenzaming zonder sociaal vangnet, of een inkomen ver onder het sociaal minimum van het woonland.

Wanneer aan één van de criteria is voldaan, is er sprake van zeer bijzondere omstandigheden en kan de anti-hardheidsbepaling worden toegepast. De onder A tot en met D omschreven situaties zijn uitsluitend bedoeld als voorbeelden.

Naar het oordeel van de CRvB blijft dit aangepaste beleid binnen de grenzen van artikel 3, tweede lid, van de Wubo en kan dit op zichzelf als een redelijke invulling van die anti-hardheidsbepaling worden aanvaard.

Na ontvangst van nadere informatie heeft de PUR geconcludeerd dat betrokkene aan geen van de vier criteria voldoet. De CRvB kan de PUR daarin volgen. Als reden voor het verlies van de Nederlandse nationaliteit heeft betrokkene slechts aangegeven dat zij bij een beroving haar Nederlandse paspoort is kwijtgeraakt. De reden om niet te emigreren was dat zij het contact met haar familie is kwijtgeraakt en pas na jaren heeft vernomen dat familieleden naar Nederland waren geëmigreerd. Voorts moet, zonder aan de ernst van de door betrokkene gemelde psychische en lichamelijke klachten af te doen, toch worden vastgesteld dat van (zeer) ingrijpende gevolgen als bedoeld in criterium C niet is gebleken. Indien de sociale en financiële situatie waarin betrokkene verkeert al kan worden beschouwd als schrijnend, ligt daaraan geen ernstig en ingrijpend oorlogsleed als bedoeld in criterium D ten grondslag.

Dat betrokkene zoals naar voren komt uit haar geschriften de Nederlandse taal uitstekend beheerst en nog altijd sterk is georiënteerd op de Nederlandse cultuur, is niet voldoende om de anti-hardheidsclausule toe te passen. De CRvB ziet dan ook aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid (oud), van de Awb de rechtsgevolgen van het bestreden besluit geheel in stand te laten.

CRvB d.d. 18-04-2013, 10/2429 Wubo, ongegrond

Causale arbeidsongeschiktheid, geen objectieve gegevens (art. 7)

Betrokkene is in 2009 primair alleen erkend als oorlogsgetroffene. Na bezwaar is alsnog aanvaard dat de causale psychische klachten hebben geleid tot blijvende invaliditeit. Voor de lichamelijke klachten is geen causaal verband met het oorlogsgeweld aanvaard. In geding is onder meer de afwijzing van de periodieke uitkering.

De CRvB overweegt dat betrokkene 16 jaar heeft gewerkt als automonteur bij een garagebedrijf, waar hij per 1 februari 1981 is ontslagen. In de ontslagaanzegging is aangegeven dat de economische toestand in het garage-wezen hiertoe heeft geleid. Vanaf 1987 tot aan zijn pensionering in 2008 heeft hij Melkert-banen vervuld.

De geneeskundig adviseur heeft zich in bezwaar op het standpunt gesteld dat betrokkene om causale redenen niet adequaat kan omgaan met stressvolle omstandigheden, waardoor hij zich niet kon schikken in het werk, een soort opstandigheid kende en moeite had met hiërarchische verhoudingen. Betrokkene werd in 1985 (lees: 1981) na een conflict ontslagen en belandde in de WW, waardoor hij beduidend minder inkomsten had. Dit was een knikmoment. Omdat hij nimmer werd afgekeurd, zijn er geen objectieve medische gegevens die het verhaal kunnen bevestigen, maar op grond van herbestudering van de gegevens in het dossier is de geneeskundig adviseur tot de overtuiging gekomen dat betrokkene op grond van het causaal psychisch letsel ontslag heeft gekregen. De voormalige Raadskamer Wubo heeft in afwijking van dit advies van de geneeskundig adviseur beslist dat van causale werkbeëindiging niet is gebleken. De aanname van de geneeskundig adviseur berust enkel op de anamnese, die alleen het verhaal van betrokkene zelf bevat. Behandelgegevens zijn ook bij nader onderzoek niet aangetroffen. Andere gegevens met betrekking tot het werkeinde zijn er evenmin. Een Melkertbaan wijst niet op arbeidsongeschiktheid, maar op langdurige werkloosheid. Ook voor betrokkene geldt dat hij vanuit een werkloosheidsuitkering weer aan het werk is gegaan.

De CRvB is eveneens van oordeel dat de overtuiging van de geneeskundig adviseur een onvoldoende basis vormt om voorbij te gaan aan het ontbreken van objectieve medische gegevens die erop wijzen dat de werkbeëindiging bij het garagebedrijf anders

dan in de ontslagaanzegging is vermeld om causale redenen heeft plaatsgevonden. Ook in beroep zijn zulke gegevens niet naar voren gekomen. De periodieke uitkering is dus op goede gronden geweigerd.

CRvB d.d. 03-01-2013, 12/1429 Wubo, ongegrond

Verzoek voortzetting therapie, andere invulling (art. 32)

Bij betrokkene zijn (onder meer) de knie- en voetklachten causaal aanvaard. In het kader van de Wet uitkeringen vervolgings-slachtoffers 1940-1945 (Wuv) is hem in het verleden een vergoeding voor de door de behandelend arts voorgeschreven bewegingstherapie toegekend en nadien is deze voorziening verlengd. Per 1 juli 2008 zijn de aanspraken van betrokkene op grond van de Wuv omgezet naar aanspraken op grond van de Wubo. Eind 2008 is de voorziening voor bewegingstherapie wederom toegekend voor de periode van 1 januari 2007 tot 1 januari 2010. In februari 2011 heeft betrokkene opnieuw een verzoek tot verlenging ingediend. Deze aanvraag is afgewezen omdat gebleken is dat er sprake is van een vorm van fitness, waarbij betrokkene zelfstandig traint.

De CRvB overweegt dat uit de voorhanden zijnde stukken blijkt dat betrokkene al geruime tijd niet meer onder behandeling is. Zijn arts heeft dit ook bevestigd aan de geneeskundig adviseur. De aanvraag om verlenging is dan ook niet ondersteund door een medische verklaring. Voorts heeft de SVB er niet ten onrechte op gewezen dat het door betrokkene volgens eigen opgave gevolgde trainingsprogramma ook een aantal oefeningen bevat voor klachten, zoals rugklachten, die niet causaal zijn. De Raad is derhalve van oordeel dat de SVB op goede gronden de door appellant gevolgde training niet langer heeft beschouwd als een op medisch voorschrift gevolgde (bewegings)therapie.

CRvB d.d. 21-11-2013, 12/659 Wubo, ongegrond

Ondertekening medische machtiging (art. 49)

De SVB heeft de aanvraag van betrokkene met toepassing van artikel 49 van de Wubo afgewezen wegens het niet verstrekken van gevraagde inlichtingen die volgens de SVB noodzakelijk waren voor een inhoudelijke beoordeling. Daarbij is overwogen dat de SVB de gemachtigde van betrokkene bij herhaling heeft verzocht om een door betrokkene zelf ondertekende medische machtiging over te leggen en dat een dergelijke machtiging tot op heden niet is ontvangen.

De CRvB overweegt dat in de Richtlijnen inzake het omgaan met medische gegevens van de Koninklijke Nederlandse Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst (KNMG), zoals deze luiden per 1 januari 2010, in de eerste plaats is vermeld dat het beroepsgeheim van de arts in beginsel verhindert dat hij (medische) informatie verstrekt. Vervolgens is aangegeven dat de patiënt expliciete, gerichte toestemming dient te geven alvorens gegevens mogen worden verstrekt. Dit betekent dat de patiënt moet weten met welk doel de gegevens worden opgevraagd, wat de inhoud is van de informatie en wat mogelijke consequenties van de gegevensverstrekking zijn. Schriftelijke toestemmingsformulieren moeten voldoende specifiek aangeven voor welke gegevensoverdracht de patiënt toestemming verleent en met welk doel.

Mede gezien tegen de achtergrond van de eisen die de richtlijnen aldus stellen aan een machtiging tot het verstrekken van medische informatie heeft de SVB bij het bestreden besluit terecht vastgehouden aan het vereiste van een door betrokkene zelf

ondertekende medische machtiging. Daarbij is in aanmerking genomen dat de mogelijkheid een machtiging te verlenen tot het verstrekken van medische informatie aan de persoon van de betrokkene is verbonden. De door betrokkene ondertekende machtiging, waarbij zij haar gemachtigde heeft gemachtigd om haar te vertegenwoordigen en haar belangen te behartigen, kan zich niet (mede) uitstrekken tot het verlenen/ondertekenen van een medische machtiging.

CRvB d.d. 11-04-2013, 12/2167 Wubo, ongegrond

Herzieningsverzoek, directe betrokkenheid, historische context (art. 61)

De eerste aanvraag van betrokkene, geboren in 1942, is in 1995 afgewezen. Het ingestelde beroep is door de CRvB bij uitspraak van 18 juni 1998 (nummer 96/3343 Wubo) ongegrond verklaard. Daartoe is – kort gezegd – overwogen dat de aanvraag van betrokkene hoofdzakelijk steunt op ervaringen die als algemene oorlogsomstandigheden moeten worden aangemerkt en dat van een directe betrokkenheid bij bombardementen op haar woonplaats niet is gebleken.

In september 2010 heeft betrokkene een herzieningsverzoek ingediend. Dit verzoek is afgewezen. De CRvB overweegt dat van nieuwe feiten of gegevens die aanleiding zouden kunnen geven tot herziening van het eerdere besluit niet is gebleken. De overgelegde verklaring van broer L. is wel uitgebreider dan die welke door hem bij de eerdere aanvraag is verstrekt, maar ook die biedt geen houvast voor het oordeel dat betrokkene betrokken is geweest bij oorlogsgeweld in de zin van de Wubo. Zo is in de eerdergenoemde uitspraak onderkend dat betrokkene bombardementen heeft meegemaakt, maar werd vastgesteld dat een betrokkenheid daarbij ontbrak. De nu overgelegde verklaring van broer L. laat geen ander beeld zien. Dat het in historische zin aannemelijk is dat bepaalde gebeurtenissen hebben plaatsgevonden is onvoldoende om vast te stellen wat betrokkene zelf (lijfelijk) heeft meegemaakt, dan wel te kunnen oordelen dat zij heeft verkeerd in levensbedreigende omstandigheden.

CRvB d.d. 21-02-2013, 12/4508 BESLU-S

Schadevergoeding, schorsen behandeltermijn (art. 6 EVRM en 7:10 Awb)

Bij uitspraak van 9 augustus 2012 heeft de CRvB bepaald dat het onderzoek wordt heropend ter voorbereiding van een nadere uitspraak over de gevraagde schadevergoeding in verband met mogelijke overschrijding van de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

De SVB heeft erkend dat de totale behandeltermijn van het bezwaarschrift een jaar en iets minder dan een maand in beslag heeft genomen, maar heeft zich op het standpunt gesteld dat de behandeltermijn tweemaal opgeschort is geweest. De eerste keer in verband met het ontbreken van een motivering van het bezwaar en nadien tot de dag waarop de hoorzitting plaatsvond. Gezien de duur van de opschortingen bedraagt de overschrijding van de redelijke termijn vijf maanden, aldus de SVB.

De CRvB overweegt dat in januari 2006 de voormalige Raadskamer Wubo met toepassing van artikel 7:10, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), de termijn voor het nemen van een beslissing op het bezwaar heeft opgeschort tot de dag waarop de schriftelijke motivering van het bezwaar is ontvangen. De periode van 21 januari 2006 tot 23 februari 2006, de dag waarop de aanvulling op het bezwaar is ontvangen, moet aan verzoekers worden toegeschreven. De toegestane behandeluur moet in beginsel met de duur van deze opschorting worden verlengd. Voor een verdere verlenging ziet de CRvB geen aanleiding.

Hierbij wordt in aanmerking genomen dat artikel 7:10 van de Awb geen mogelijkheid biedt de behandeltermijn te schorsen vanwege een te houden hoorzitting. Het voorgaande betekent dat de gerechtvaardigde duur van de bezwaarprocedure met (iets minder dan) een half jaar is overschreden.

Uitgave

Pensioen- en Uitkeringsraad, maart 2014

Oplage

500 exemplaren

Vormgeving

Irene de Bruijn, Ellen Lock

Productie

MediaCenter Rotterdam

Correspondentieadres

Pensioen- en Uitkeringsraad
Postbus 9575, 2300 RB Leiden

Bezoekadres

Pensioen- en Uitkeringsraad
Stationsplein 1, 2312 AJ Leiden
Telefoon 071-535 65 00, fax 071-576 60 03
E-mail info@pur.nl, website www.pur.nl

